

KINH 1357. BÁT SÀNH

Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở trong vườn Cấp cô độc, rừng cây Kỳ-đà, nước Xá-vệ. Bấy giờ, có đệ tử Xá-lợi-phất, uống thuốc xong, muốn tìm cháo ăn. Lúc đó Tôn giả Xá-lợi-phất đến nhà thợ gốm để xin cái chậu sành. Khi đó thợ gốm kia nói kệ:

*Thế nào được nổi danh,
Mà không thí một đồng?
Thế nào thắng thật đức,
Của cải không bị giảm?*

Bấy giờ, Tôn giả Xá-lợi-phất nói kệ đáp:

*Như người không ăn thịt,
Mà đem thịt cho họ.
Những người tu phạm hạnh,
Mà đem nữ sắc cho.
Người không ngồi giường cao,
Mà đem giường cao cho.
Đối người sắp đi kia,
Mà cho chỗ nghỉ ngơi.
Giúp đỡ cho như vậy,
Thì của cải không giảm,
Mà lại được tiếng khen,
Và không tốn một tiền,
Thật đức danh tiếng vang,
Của cải không giảm sút.*

Lúc ấy, người thợ gốm kia lại nói kệ:

*Thưa ngài Xá-lợi-phất,
Đã nói điều thật hay;
Xin cúng ngài trăm bát,
Không dư, cũng không được.*

Tôn giả Xá-lợi-phất nói kệ:

Trời Tam thập tam kia,

*Diệm-ma, Đâu-suất-đà,
Hóa lạc, các Trời, Người,
Cùng Tha hóa Tự tại,
Được bát sành, nhờ tín,
Mà người không sanh tín.*

Tôn giả Xá-lợi-phất nói kệ xong, im lặng đi ra khỏi nhà thợ gốm.

M

KINH 1358. NGƯỜI NGHÈO

Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở trong vườn Cấp cô độc, rừng cây Kỳ-đà, nước Xá-vệ. Bấy giờ, có Tỳ-kheo ở Câu-tát-la, du hành trong nhân gian, sống trong một khu rừng. Lúc đó có một người nghèo ở bên cạnh rừng, tự suy nghĩ hy vọng như vậy mà nói kệ:

*Nếu được một đầu heo,
Một bình đầy rượu ngon;
Đựng đầy trong một chậu,
Người luôn luôn đem cho.
Nếu mà được như vậy,
Sẽ còn lo lắng gì?*

Lúc ấy Tỳ-kheo kia tự nghĩ: ‘Người nghèo này còn có thể nói kệ, nay sao ta không nói.’ Liền nói kệ:

*Nếu được Phật, Pháp, Tăng,
Tỳ-kheo khéo thuyết pháp;
Ta không bệnh, nghe luôn,
Không sợ các ma oán.*

Sau khi Tỳ-kheo kia nói kệ này xong, ngồi im lặng¹.

M

¹. Nguyên bản: 住 . Bản khác: 去 .